

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ФОРМУВАННЯ ІННОВАЦІЙНО – ІНВЕСТИЦІЙНОЇ МОДЕЛІ РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ НА ПРИКЛАДАХ ПРОВІДНИХ КРАЇН

*Швець Дар'я Олександрівна,
Швець Марія Олександрівна
студентки   Донецького
державного   університету
управління*

*Цибулько Тетяна Леонтіївна
к.е.н., доцент   Донецького
державного   університету
управління
e – mail: Dariana.S@mail.ru*

Реалії сучасного розвитку провідних країн світу доводять, що основними його чинниками є інноваційні - високі технології, які забезпечують економічну стійкість мікро- і макросистем, їх конкурентоспроможність як на внутрішньому, так і на світовому ринках. Зважаючи на це, дослідження теоретичних і практичних питань формування державної інноваційно-інвестиційної політики становить важливу проблему в сучасній науці.

На необхідності формування чіткої державної політики у сфері інновацій та інвестицій наголошують зарубіжні та вітчизняні вчені. Питання науково-методичних основ державного регулювання інвестиційної та інноваційної діяльності досліджується в роботах В.М.Гейця, М.Данько, Л.А.Жаліло, А.К.Кінаха, Б.Санто, О.Ф.Уткіна, С. Лакіш, А. Мерзляк, О. Михайловської, Т. Покотило, Н. Свірідової, Г. Смовкіної, В. Чернобаєвої, О. Шевченко, О. Саліхова, В. Пшеничної, В. Будкіна, А. Дегтяр, М. Гончаренка та інших.

Інноваційні процеси, поширення високотехнологічних виробництв стали неодмінним атрибутом стратегії сучасного економічного зростання. Вони безпосередньо пов'язані з динамікою інвестиційної та загальної економічної активності. Інновації у вигляді нових конкурентоспроможних технологій і товарів забезпечують до 90% приросту ВВП промислово розвинених країн світу. Світова практика доводить, що для

забезпечення стабільного зростання інвестиції повинні становити 19-25% ВВП [1]. Виникає питання, як же дійти до такого результату? У світовій практиці виділяють декілька ефективних моделей інноваційного розвитку. І у кожній з них можна знайти ефективні рішення щодо інноваційно – інвестиційної діяльності. Так, американська модель характеризується відсутністю центру регулювання інноваційної діяльності, але розроблений механізм координації й система законодавчих актів спрямована на стимулювання ширшого використання ресурсного потенціалу приватного бізнесу і зменшення державного фінансування.

Великої уваги в інноваційно – інвестиційній діяльності заслуговує Японія. НДДКР у цій країні мають такі особливості: активна роль держави в загальній координації науково-дослідних робіт; широкомасштабні державні програми НДДКР; вагоме фінансування приватними компаніями прикладних досліджень і дослідно-конструкторських розробок; найбільша у світі кількість заявок на отримання патентів; найвищий у світі рівень імпорту об'єктів інтелектуальної власності [2].

У Китаї підтримка інноваційного розвитку спрямована на ефективне використання природних ресурсів. Отже, йдеться про модель, орієнтовану на використання ресурсної бази певного регіону. В Україні її можна застосовувати в регіонах, що мають специфічні природні ресурси, наприклад рекреаційні, кліматичні чи видобувні [5].

Цікавий досвід здійснення інноваційно-інвестиційної політики в Великобританії, де немає централізованого регулювання науково-дослідною діяльністю. Замість цього існує добре розроблений механізм взаємодії, який дозволяє здійснювати координацію на державному рівні. Її основне завдання – ефективність комерціалізації результатів наукової діяльності, забезпечення якості продукції відповідно до світових стандартів, просування нової продукції на ринки [3].

В Україні її можна застосовувати в регіонах, що мають специфічні природні ресурси, наприклад рекреаційні, кліматичні чи видобувні [5].

Стратегічною метою інноваційно-інвестиційної політики України повинно стати забезпечення позитивної економічної динаміки за рахунок використання комплексу "інвестиції-

інновації", формування внутрішніх інноваційно-інвестиційних механізмів саморозвитку національної економіки. Виходячи із зазначеної мети, обґрунтуємо зміст завдань політики, які потребують першочергового та перспективного вирішення.

До першочергових завдань слід віднести:

- створення сприятливого інвестиційного клімату та простих правил "гри";
- створення умов для нарощування внутрішніх інвестиційних ресурсів;
- стимулювання припливу іноземних інвестицій;
- стимулювання розвитку науки і освіти.

Виконання цих завдань створить умови для вирішення і перспективних завдань:

- створення нових робочих місць та підвищення технологічного рівня існуючих;
- удосконалення галузевої структури господарства в напрямку розвитку інноваційних виробництв;
- зміна структури зайнятості населення;
- забезпечення стійких темпів економічного зростання;
- перехід до інноваційно-інвестиційної моделі розвитку [4].

Аналізуючи досвід провідних країн в організації і стимулюванні інноваційної діяльності, можна сказати, що одним з важливих, на наш погляд, напрямом формування ефективної моделі інноваційно-інвестиційного розвитку в Україні є вдосконалення механізму управління даної сфери, що у свою чергу вимагає підготовки висококваліфікованих управлінських кадрів, залучення всіх адміністративних і економічних механізмів, завдяки яким держава може регулювати цю діяльність.

Вивчення зарубіжного досвіду інноваційного розвитку, стимулювання і підтримки інвестування в інноваційну галузь допоможе Україні уникнути багатьох помилок в організації і реалізації власної унікальної, моделі інноваційного розвитку.

Література:

1. Саліхов О. Б. П'ять кроків до створення та успішної реалізації національної інноваційної стратегії. Досвід Європи / О. Б. Саліхов, О. В. Крехівський // Економіка та держава. – 2010. – № 1. – С. 9–15.

2. Стадник В.В., Йохна М.А. Інноваційний менеджмент: Навч. посібник. – К.: Академвідав, 2006. – 464 с.

3. Кузнецова А.Я. Фінансування інвестиційно-інноваційної діяльності: Монографія / Інститут економічного прогнозування НАН України. – Л.: Львів. банківський інститут НБУ, 2005.-320 с.

4. Мартиненко В. Формування державного механізму управління інвестиційним процесом в Україні: проблеми невизначеності та методи їх зняття // Економіка України. - 2004. - №8. - С.50-56.

5. Голубенко Г.О. Інвестиційна підтримка інноваційної діяльності підприємств: автореферат дисертації. – Луганськ: СНУ ім. В.Даля, 2002. – 24 с.